

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.

Виходить щодня
крім днів по
неділях і святах.

БУЖКОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Справозданє з діяльності виділу „Наукового Товариства ім. Шевченка“ за час від 1-го січня до 31-го грудня 1896 р.

Членам Товариства добре відомо, що від кількох літ виділ подає справозданя зі своєї діяльності за кожний рік соншний, а не адміністративний. Робить се виділ тому, щоби члени мали можливість зобразити собі як слід і стан маєтковий і поступ в розвою науковім Товариства від початку одного року до его кінця.

Подаване таких справоздань оказалось великим пожаданям іменно від часу, як оборот фінансовий в товаристві став значно більший від обороту в літах попередних. Тай справоздавцєви наукового руху в товаристві о много вигідніше подати образ сего руху від початку до кінця року, ніж за роки адміністративні, які часто числом місяців між собою різняться ся.

Міг-би однак хто звернути увагу на сю недогоду, що виділ, переймаючи нераз в середині соншного року управу товариства від уступаючого виділу, мусить таким чином відповідати перед слідуєчими загальними зборами не лише за свою діяльність від часу вибору аж до кінця соншного року, але й за діяльність попередного виділу від початку соншного року до загальних зборів. Загальні-ж збори мають судити про діяльність не лишень уступаючого виділу, але і попередного, що вже дістав був абсолюторію тому рік на загальних зборах. Ся замітка була-б як на тепер вповні оправдана, однак коли для відбування загальних зборів установило-б ся раз на все початок лютого, тоді й згадана недогода усунула би ся.

Від початку січня 1896 р. до загальних зборів, що відбулись 4-го червня 1896 р. управляв справами товариства виділ попередний, до якого належали впрочім ті самі люди, що й до теперішнього, тільки що на місце п. А. Дольницького

увійшов до виділу п. Олександр Борковський.

Виділ, вибраний загальними зборами дня 4-го червня 1896 р., управляв отже ділами товариства не цілих 8 місяців, іменно від 4-го червня 1896 до лютого 1897 р. Склад виділу був такий: Головою товариства, вибраним загальними зборами був п. Олександр Барвіньський, посол до Союму краєвого і Ради державної та заступник Ради шкільної краєвої, заступником голови ч. Ізидор Громницький, ц. к. професор рускої гімназії у Львові, каспером, адміністратором та бібліотекарем п. Кость Паньківський, директор Інституту Руского товариства педагогічного, секретарем п. Остап Макарушка, заступник учителя в рускій гімназії у Львові, членами виділу пп. Олександр Борковський, см. директор гімназійний, та Петро Огоновський, ц. к. професор рускої гімназії у Львові. Заступниками виділових були пп. др. Володимир Коновський, професор семінарії учетельських у Львові та Іван Копач, заступник учителя в рускій гімназії у Львові. Крім того входили по вимогам статутів до виділу директори наукових секцій, згідно їх заступники: проф. Михайло Грушевський, директор секції історично-філософської, проф. Іван Верхратський заступник директора секції математично-природописної та др. Іван Франко, заступник директора секції язикової.

Полишивши діяльність наукову секціям, займав ся виділ, як і минулого року, переважно стороною адміністративною Товариства, однак все з оглядом на его науковий розвій. Тяжлячи добре про се, що успіхи наукові зависять головно від матеріальних засобів Товариства, старав ся виділ забезпечити ему доходи в двоакій спосіб: 1) приєднанем постійних, певних та користних робіт для друкарні, 2) узясканем субвенцій на цілі наукові від центрального правительства та Союму краєвого. В цілім минувшім році печатало ц. к. видавництво шкільних книжок всі рускі шкільні книжки в нашій друкарні тай само товариство друкувало в ній

свої видавництва, оплачуючи кошти головно субвенціями одержаними на цілі наукові. То були два найневійші жерела доходів друкарні, а позаяк розвій науковий товариства залежить в великій степені від зарібків друкарняних, тож виділ стояв лише на сторожі науки, коли старав ся ті зарібки для друкарні залєвити. Пильне бережене виділом інтересів друкарні довело до сего, що она в ніякім зі своїх підприємств страти минушого року потерпіти не могла, дарма, що виділ стягнув на себе з тої причини ворогованя завдяки особам, що, не освідомлені цілком з внутрішніми справами товариства, обговорювали їх прилюдно по руских і польських дневниках, підкопуючи тим чином довіре до виділу, ба й вносячи розстрій в саме-ж Товариство.

З причини побільшеня доходів Товариства піднесено ему податок до висоти тої, яка вимагаєсь від всіх підприємств, що мусять бути зареєстровані. То й сталося з нашим Товариством. Оно узяскало також й голос при виборах в Палаті торговельній, а повномочником товариства для виборів був член виділу п. Кость Паньківський.

Сказано було, що другим жерелом доходів Товариства були субвенції на цілі наукові від правительства центрального та союму краєвого. І так одержало Товариство в році 1896 від В. Міністерства просвіти 2.000 зр., (така сама сума признана вже й на рік 1897), а від Виділу краєвого разом 2.500 зр. Голова товариства не лише в міністерство просвіти внїс письменне прошене о підвишене субвенції до 5.000 зр. і вставлене єї в бюджет, але підніс сю многоважну для Товариства справу в Палаті послів.

Горячим бажанем теперішнього виділу було перевести закупно або вибудоване дому не чиншового, тільки для потреб Товариства. В тій цілі зложив вже був попередний виділ комісію з 3 мужів, та доси Товариство ще не має на стілько фондів, щоби відповідний дім купити. Доки-ж Товариство не буде мати свого власного

Галицько-руський ділетантизм а українсько-руська агресивність.

Написав

Володимир Масляк.

II.

(Далше).

Признаючи авторови огляду „Зорі“ за р. 1896 рачію, що в тій часописі друкували ся переважно матеріали, надіслані братами Українцями, мусимо однак пояснити де що, з чим нам погодити ся годі. Поважаний критик поставив собі метою розслідити, чим „Зоря“ визначила ся в р. 1896. Вийшло з того, що мусїв приглянути ся ближше передовеім беллетристичній часті, бо-ж се і головна пайка в матеріалах, друкованих „Зорею.“

Осуд автора про поезію вийшов дуже дихим і може надто строгим. Ему забажало ся конче видіти в „Зорі“ поеми великого стилю. Дрібні форми, надрукованих в „Зорі“ віршів, ему не по серцю і не до вподоби, дарма що время теперішнє може як раз найменше приїдне до твореня таких форм. Були правда в сучаснім віці літа великої, широкої поезії. Були літа Гетих, Міцкевичів, Пушкінів, Прєрадовичів і других, але треба заєдно не спускати з пам'яті і того, що в літах отсих були і причини до такого крижого порушення поетичних сердець, до зворушуваня їх геніїв. Прямованя тодішнього загаду, тодішніх народів за ідеалами і ідеями епохального

змісту і значія були гігантськими живчиками для поетових муз. Сегоднішній час далеко ріжний від часу того. Нинішнє покоління се Пігмеї, що крутять ся в тіснім крузі борби о щоденне матеріальне житє. Тяжка змора мілітаризму присіла важким тягаром кожду грудь і може ніколи так не дали би ся приноровити до всеї людскости слова нашого Кобзаря: „Од Молдаванина до Фіна на всіх язиках все мовчить,“ як власне тепер.

З-за тяжких хмар, покривших небосклін єї сьвітогляду, не сяють промінї райского сонця; — в тій умові своїй, в тім тяжкім розважаню своєї долі покоління теперішнє не жие бистрим духом, не стоїть на верхівях своїх загальних, широких, бистрих полетів — оно з похилєним в землю взором не рве ся до сонця, котрого не бачить. Щасливе, коли для утомлєних, прибитих суматохою тяжкого житя нервів, найде хвилєву розраду — тож дає апробату лише сим проявам людского духа, що як раз уміють зворушити его нерви. Такій течії вторують видатніші таланти сучасні, а чи оно так є, нехай відповідать своїм змієтом хоч би повісти Толстого або Сінкевича. Все-ж однак такі, в своїм роді геніяльні таланти, як раз нинішня рідкість. Загал, хоч як любєє ся творами тих писатєлів, найрадїйше однак бере за новєлю і за дрібну форму поезії. Незвичайний до дороговісних диядемів, рад забавити ся і потїшити одною дрібною перлою; в умові свого ума, роздумуючи над нитанами житя буденного, не радо вслухує ся і вчитує в річи поважного і глубокого настрою.

Новєля виперла з місяця повість, драму і трагєдію — оперетка або комєдія з напрямом чисто реальним, на місце великих романічних поєм прийшла дрібна єї форма, бо-ж она спирїтка, стулила крильця свої, знаючи, що дочці високих реґіонів не личить широкими сказами реального житя чорнити свої яєносєвітїючі взори. Такою являє ся она нині не лиш у Русинів. Слушного свого часу жде она по всіх закутках, де лиш розвівали великі літератури народів. Такою она тепер є у Англичан, Французів і Німців, такою у Італіянців, Мадярів і Польків, такою у Москалів. В єї співчутю для людскої недолі не чути стону повної свободної груди; се лиш коротенькі, уривані зітханя, дрібні слези; все-ж однак не менче щирі. Достроїла ся і теперішня поезія до великанського сьвітового хору. Правда, тим самим вдача єї може не так клясично пишна, горда і геніяльна, але завїччана усїми принадами дрібних роскішних цьвіток, мов дрібним самоцьвітом. Етерна, летюча, непостійна, лишень тим манить за собою погаслі взори, інакшою бути не може.

Царює в дрібній формі і тим она велична, а коли вже про се річ в нашій розвідці то у галицьких поєтів она хіба не гіршою являє ся, чим у наших братів Українців. Ім віддячуючись хлїбом за сіль, сказав вправді два роки тому др. Франко комплімент словами: „у поєтів українських видно бодай широкій розмах“ — але се була хіба лишень ввічливість. Читаючи пильно „Зорю“ шугали ми того поетичного розмаху, прочитуючи пильно всі вірші закордонових бра-

отримав 100.000 фунтів штерлінгів за сей твір. Їго драма „Aristocracy“ принесла ему 50.000 доларів. Автор „The girl“ дістав нагороду 75.000 доларів, Вільям Дрілет дістав за свою перероблену пьесу „The private Secretary“ 50.000 доларів і тільки само за пьесу „Too Much Johnson“ На європейських авторів, котрих штуки мають поведжене в Америці, спадає такий самий грошевий дощ. „Charley Aunt“ принесло своєму англійському авторови з Америки 75.000 доларів. Сарду дістав з Америки за свою „Madame Sans-Gêne“ 35.000 доларів.

Убийства на бали доконав 20-літний Генрик Бальдів місточку Альфозині коло Равени. Серед танцю прискочив убійник до властителя дібр Антона Граціанього і штовхнув его спизориком смертельно в груди. Повстало замішане, і серед него зміг убійник утіти, а ранений умер таки на бали. Причиною того страшного і незвичайного убийства була заздрість.

Самоїзд урядив французский інженер Серполет, котрим хоче заступити наші парові поїзди. Заміром винаходця було зужитковати добрі сторони трамваєвої комунікації на залізничних шляхах. Самоїзд то великий віз, уставлений на шинах, що може помістити 32 сидячих і 12 стоячих осіб. Мотор того возу може в потребі потягнути ще другий такий віз. Двоє людей вистарчає зовсім до обслуги самоїзду, а ошадність на паливі велика. Такий потяг дуже догідний для пасажирів, бо може задержувати ся на всяких перестанках. Скорість їзди виносить 30—50 кілометрів на годину.

Дрібні вісти. Міністер просвіти потвердив др. Кирила Студинського на приватного доцента руского язика і літератури при університеті в Кракові. — Дня 31-го січня витягнули з Дунаю у Відні два трупи, мужчини і жєнщини, звязані разом шнуром. До тепер не справджено, хто они є. — Інtronізація перемієского єпископа о. Константина Чеховича відбуде ся в Перемішлі дня 21-го лютого. Того дня уряджують веі переміські руско-народні товариства концерт в честь нового єпископа в сали „Сокола.“

Телеграми „Буковини“.

З дня 3-го лютого 1897 року.

Відень. Цісар має поїхати в цвітні разом з гр. Голуховским до Петербурга.

Льондон. Daily Mail доносить з Петербурга, що нарієт на голові у царя побільшає ся і конечна операция.

Відень. Цісар приймав др. Подлішного на авдиєнції. Подлішний говорив до цісаря по чєски, і цісар так само по чєски промовляв до него.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT

є на складі в друкарні

„Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

Приватна клінічка хірургічна

(Приватна лічниця операцийна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

ємерит. оператора ц. к. хірург. кайічки університєскої
Білгорода-Гусєнбаєвєра у Відні
находять ся

в Чернівцях, улица Мецгєра ч. 25.

В справі приймає хорих і иньших інформацій
треба удавати ся до управителя приватної клінічки Д-ра
Квятковского в Чернівцях, улица ратушева (дїм Вішоф-
фєра.)

СЕСТРА ЮЛІЯ.

Списала

Анна Єшторжєзна.

(Дальше.)

9.

Пристанки 10-го лютого.

Є новина. Будеш, Ганусю, і сміяти ся з мене і жалувати мене. Мама на івалт хочуть мене видавати замуж ще сих мяєниць. Павло женить ся, а мама кажуть: нехай будуть оба весіля разом — таньше винесе. А їм не о таньше ходить, а о то, щоби мене бачити при престолі. Як же пішла вістка по селі, що мене видають, так і хата не запирає ся. До пятниці вчєра від понеділка з яких десятиє сватів налазило. Але й я набрала відваги: — Втопїть мене, заріжте, що хочете зробіть, а я не піду за-муж. Я вже пошлюбовала Богови, то другому не буду шлюбовати!

А що жінок до мене мама насилають, щоби мене вмовляли, а що дівок — аж мені в ухах шумить від їх тріскоту. А наша нова невістия то вже мені так надоїла, що й дивити ся на неї не люблю. То та сама, що пхала ся Павлови, ще як мав перший раз женити ся з Марійкою, Костєнюкова Настя, може собі пригадуєш. Она вже тогди на Павла мала око. А я єї щось здавна не терпіла, і длятого тогди висватала за Павла мою сердешну Марійку. Якже Павлови тільки скінчила ся жалоба, ого, моя Настя так уміла Павлови підлєстити ся, що він таки поставив на своїм. Нехай женить ся з нею, коли наважив, що мені тепер до того! Гнівала ся она зі мною півтора року, а тепер така ніби-то щира а любезнєлька, хоч до рани прикладай. Та я не дурна. Знає она і я знаю, що нам буде обом за тієсно в одній хаті. Длятого так мені прихвалює, щоби я вийшла за-муж. Як би я вийшла, ото она й пані на всю хату! Що хитра, то хитра, а міркує добре, що нехай би я тільки сказала: „Мамо, я вийду за-муж, але прийміть до мене зятя, а Павло нехай пристає не де на ґрунт“, то би єї духу не було в хаті. Нєщаслива була Марійка з Павлом, а тепер на Павла колія з Настєю. О, та не дасть себе гризти. Та й я єї не перешкоджую. Аби борше Господь поміг уступити ся єї з дороги! Але ще знать не так то зі мною борзо піде. А мамі так єієсно впахати мене під вінок... А що они з Настєю придумали!

Якось сиджу собі в вівторок коло вікна, і пшию, та дивлю ся крізь вікно. Аж бачу, стоїть коло Гайсакової хати, она тре-та від нашої, стоїть моя Настя з якоюсь жидівкою. Щось говорять; а дальше Настя скрутила ся і пішла до Гайсаків, а жидівка лізе до нас. Я вийшла до другої хатчини а жидівка в хату. А мама самі були. Та щось мене скортіло, ану пійди тихонько під двері, послухай-но, чого та упириця приїзла. Чую, говорять за лен, коноплі. Купчиха якась гадаю. Вжем хотіла відійти, аж ту стало щось тихо в хаті. То що? гадаю. Прихилила я ухо до шпари, єге, чую, а жидівка щось шур-шур — пїдить крізь зуби. Щось то буде, кажу собі, та аж дух в собі запираю, аби почути.

— А маєте вже каваліра для неї? — чую, шєпче жидівка.

— Та не одєн був би, — кажуть мама — але щось як би до дівки приступило, „не пійду і не пійду.“ Та як що знаєте, то порадьте! За дурно не хочу.

Аж здрігнуло мною. Таке то, гадаю: вже й жидівка буде мене сватати?! А недочеканє твоє! Слухаю, знов говорить упириця:

— Напити ся, напити ся; ага; водиці такої.

— Та де єї взяти?! — питають мама.

— А має він сестру? — шєпче ворожбитиха.

— Хто такий? кавалір? — питають мама. — Той не має.

— То мусить якась дівка пїдтяти єму волосє, з голови, з переду і з лїва і зправа -- додає жидівка.

— Гм, хїба-би Настя, — кажуть мама.

— Нехай Настя, — повїдає жидівка.

— Та й що? — кажуть мама.

— І вугля з кадильниці, з церкви треба, — знов радить жидівка.

— Може би пійти до дячихи?! — говорять мама, і ще додають: — А грїху-ж не буде?

— Який грїх, звідки він буде? --- відказує жидівка: -- церков свьята, кадильниця свьята, вуглє свьате, а де грїх?

— Но, а на щож вам вугля? -- питають мама. А жидівка каже:

— Положите на мисці, засьвітїте свічку, ту під образами, розпалите вуглє, а волосє вкинете до шклянки. Потому шклянку повернете над вуглєм до гори дном, і волосє згорить на попіл. Той попіл вкинете до орданьської води, до шклянки, а вуглє також зітрете на порошок і вкинете до тої води, три рази лївою рукою, і даєте донці напити ся.

— Дивіть ся, -- каже мама, знать задивована, -- а тож єї не зашкодить?

— Поможє, -- відказує чарівниця. -- Будє сама напирати ся за хлопа.

А мене аж колька вколєла під грудьми. Не дочекаєш, кажу собі. А така мене злієть взяла, що гадаю, як впаду до хати, то живцем єї не пушу. А дальше і сьміх мене зібрав. Чекай, або я дурна, кажу собі, побачимо, що з того вийде!

Але надїйшов Павло, так я, щоби мене не здибав під дверима, втїкла через єїєни до городу а дальше поза хатою, тай ніби нічого не знаю, увійшла до хати. А жидівка вже тримає під пахою повіємо лену. „Дала би я тобі того лену,“ гадаю собі; „я сама єго брала і чєсала, але нехай уже будє.“

А з полудня, дивлю ся, дєсь мама вибирають ся. А то они до Насті йшли, бо під вєчїр, дивлю ся, Настя прийшла до нас. „Слава Ієсусу Хриєту“ каже, тай морг на маму; а мама стояли коло мисок -- і зараз тик їм щось в руку. А я удала, що й не бачу. Тільки в голові мені мелькнуло: не знати, чи то волосє чи углє? Але лєва мєтка Настя! Вже й придбала.

А позавчєра рано, тільки що ми побїдали, дивлю ся, йде дякова дівка. Ага, гадаю, то тамта волосє, а вуглє то єя. Тільки дякова Каська була розумнїйша, не давала в хаті, але викликала маму до єїєний.

Пильною я вже маму, ані з ока не спускаю. Але й мама розумні. Десь під саме полудне кажуть:

— Не знав, Юзю, чи вуйна Медюкова піде завтра на ярмарок. Мені би треба дещо купити до весілля. От скочилабись, та довідала ся. Як би йшла, то я би з нею й вибрала ся. Сама я так не куплю, як з нею.

А то їм треба було, щоби мене з хати позбути ся. Квашили ся з тим волосем. Кажу: „може би з полудня!“

— Та де з полудня, — гнівають ся вже мама — з полудня ще де піде вуйна, та й би треба ще дещо приладити на ярмарок. Під вечер буде за пізно.

— Та як треба, то я піду, — кажу. Щож робити, гадаю собі; треба слухати. Загорнула ся я та й пішла. І вжем була аж коло корчми, як щось стрілило мені до голови, ану, верни ся, що мама роблять. І я вернула ся:

— А мама де? — питаю ся Павла.

— Десь вийшли, знать до комори, — каже.

— Там на дворі, — кажу — зимно, то я вернула ся взяти теплішу хустку. — А вже під образами нема свічки. Виходжу до сінній, а в коморі через шпару видно, світить ся. Добре бодай знати, гадаю, а вже турбувати їх не буду.

(Дальше буде).

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним через Впреосв. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех галицких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках протів шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можлиість обезпечувати і виплачувати і найвисші суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На житє можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услівя і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зарєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладки до опроцентования по 5 процент. І гаранция цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленє агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

П. Т.

Отрим маю честь повідомити шановних відбирателїв, гостей і публику, що я перебрав існуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

→ (заснований 1812 р.), ←

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під мою власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку за довіре, оказанє так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чім запевняю, що все старатиму ся задоволити шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услугою.

Прошу о часті замовленя і пишусь

з поважанєм

Стефан Гаїна.

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодїжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 7 разом за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зор“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

● Прекрасна повість Ольги Кобилянської „Царівна“ вийшла накладом „Буковини“ окремою книжкою, котра має 424 сторін, вісімки, і коштує лише 1 зр. 20 кр., з пересилкою нерекондованою 1 зр. 30 кр., з рекомендованою 1 зр. 40 кр. Передмову до повісти написав Осип Маковей.

„Царівна“ так своїм змістом, артистичним обробленєм, як і благородною тенденцією визначає ся дуже поміж нашими новітніми повістями.

Купити можна в редакції „Буковини“. Тут також можна дістати оповіданє О. Я. Кониського „В день святаї волі“ за 10 кр., з пересилкою 12 кр. і оповіданє Т. Гаїна „Перші Зорі“ за 30 кр., з пересилкою 35 кр. Купуйте!

Хто хоче мати

добру і дешево

МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обедужу Вас по брательному.

З поважанєм

В. Данилевич,

машинїст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. залізничній (Bahnhofstrasse) ч. 26.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспїшні	особові	мішані		поспїшні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиці, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиці			430 621

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейскій час різнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**

* друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

